

Fővárosi Ítéltábla mint másodfokú bíróság

6.Bf.280/2025/18.

A Fővárosi Ítéltábla mint másodfokú bíróság a Budapesten, 2026. január 21. napján megtartott nyilvános ülésen meghozta a következő

í t é l e t e t:

Az előre kitervelten elkövetett emberölés büntette miatt vádlott vádlott ellen indított büntetőügyben a Budapest Környéki Törvényszék 2025. június 2. napján kihirdetett 16.B.89/2024/31. számú ítéletét megváltoztatja.

A vádlottal szemben kiszabott szabadságvesztés tartamát 12 (tizenkettő) évre súlyosítja.

Egyebekben az elsőfokú bíróság ítéletét helybenhagyja.

A vádlott által az elsőfokú ítélet kihirdetésétől a mai napig letartóztatásban töltött időt a kiszabott szabadságvesztésbe beszámítja.

A vádlottat kötelezi a másodfokú eljárás során felmerült 18900 (tizennyolcezer-kilencszáz) forint bünygyi költség megfizetésére.

I n d o k o l á s

[1] A Budapest Környéki Törvényszék a 2025. június 2. napján kihirdetett 16.B.89/2024/31. számú ítéletével vádlott vádlottat bünösnek mondta ki emberölés büntettének kísérletében (Btk. 160. § (1) bekezdés). Ezért őt 10 év börtönbüntetésre és 10 év közügyektől eltiltásra ítélte. Megállapította, hogy a vádlott a kiszabott szabadságvesztésből feltételes szabadságra nem bocsátható. A bíróság a vádlott által előzetes fogvatartásban töltött időt a szabadságvesztés tartamába beszámítani rendelte. A bíróság rendelkezett továbbá az

eljárás során lefoglalt bűnjelekről és kötelezte a vádlottat az eljárás során felmerült 813.232.-forint bűnügyi költség viselésére.

[2] A kihirdetett ítélettel szemben az ügyész vádlott vádlott terhére téves minősítés miatt, valamint a büntetés súlyosítása érdekében jelentett be fellebbezést. A vádlott és védője három munkanap fenntartását követően jogorvoslati nyilatkozatot nem tett.

[3] Az ügyész a fellebbezése indoklásában kifejtette, hogy álláspontja szerint az elsőfokú bíróság által megállapított tényállás a rendelkezésre álló bizonyítékokból levont téves következtetés okán tartalmazza azt, hogy vádlott vádlott a buborékfóliát útközben, a 309-es úton lévő buszmegálló szemeteséből és nem otthon, az elindulásakor vette magához. Az ügyészi álláspont szerint ebben a körben a tényállás felderítetlen, mivel figyelembe véve a sértettet ért szűrés és a cím7 út 58. szám alatti kamera előtti elhaladás közti időt (közel 5 perc), kérdéses, hogy a vádlottnak ezen táv megtételéhez ténylegesen szükséges idő alatt a kés letörölgetése mellett a megállói kukában való keresgéléshez is állt-e rendelkezésre elég idő. Az ügyészi érvelés szerint az előre kiterveltség az elkövetést követő magatartásból visszakövetkeztetéssel is megállapítható. Az emberi gondolkodási sémák, stratégiai tervezés intellektuális mozzanatait vizsgálva sokkal inkább vall az elkövetési eszköztől való megszabadulással kapcsolatos ötlet elkövetés előtt kigondoltnak, mint utólag rögtönzöttnek. Az ügyész azt is kifogásolta, hogy az elsőfokú bíróság megállapítása iratellenes a szándék kialakulásától az elkövetésig eltelt idő hossza vonatkozásában a rendelkezésre álló kamerafelvételek alapján. Az elsőfokú bíróság által az ítéleti indoklásban írt elhatározás és elkövetés közötti „pár perc” valójában legalább 33 perc volt. Álláspontja szerint a vádlott már meglévő ölési szándékkal indult el a sértettel, és ez a szándék a véghezvitelig tartó eltökélt magatartásba torkollott. Ha vívódás, latolgatás nem is volt, de az ölési tudat célképzetté vált. A kezdő és a végpont között – az ölési alapszándék kialakulásától a véghezvitelig terjedő időszakban – a vádlotti magatartás célt követő volt. A kezdő és a végpont között eltelt 33 percnyi idő alapján a végrehajtás nem tekinthető rögtönösnek sem. Az ügyész hangsúlyozta, hogy az előre kiterveltség nem az ölési szándék átgondolását, hanem annál többet: a véghezvitel előre gondolasát jelenti, miáltal viszont az ölési szándék eltökéltté válik, és éppen ebben van a veszélyessége.

[4] A fentiekre tekintettel az ügyész azt indítványozta, hogy a másodfokú bíróság az elsőfokú bíróság ítéletét akként változtassa meg, hogy az ítéleti tényállást [19] egészítse ki azzal, hogy a vádlott az övtáskájába a pénztárca és a kés mellé egy buborékfóliás zacskót is betett. A tényállásban [22] írt 02 óra 15 perc helyett az elindulási időt 02 óra 05 percre módosítsa. Mellőze a tényállásból [25], hogy a vádlott a buborékfólia darabot útközben, a 309-es úton lévő buszmegálló szemeteséből vette magához. Az így kiegészített tényállás alapján pedig a másodfokú bíróság az elsőfokú ítéletet akként változtassa meg, hogy a vádlottat a Btk. 160. § (1) bekezdésébe ütköző és a (2) bekezdés a) pontja szerint minősülő, előre kitervelten elkövetett emberölés büntettének kísérletében mondja ki bűnösnek, és a vádlottat hosszabb, a középértéket meghaladó tartamú, a Btk. 37. § (3) bekezdésének a) pont ad) alpontja alapján fegyházban végrehajtandó szabadságvesztés büntetésre ítélje.

[5] A Fővárosi Fellebbviteli Főügyészség a BF.624/2025/5. számú átiratában az ügyészi fellebbezést fenntartotta. Álláspontja szerint az elsőfokú bíróság az eljárást a perrendi szabályokat betartva folytatta le, hatályon kívül helyezésre okot adó abszolút, illetve relatív eljárási szabálysértést nem vétett. Ügyfelderítési kötelezettségét kimerítően teljesítette, beszerzett és megvizsgált minden olyan bizonyítékot, amely a vád tárgyává tett bűncselekmény bizonyítása szempontjából relevanciával bírt. Az elsőfokú bíróság által megállapított tényállás azonban a Be. 592. § (2) bekezdés a) és c) pontjaiban írt okokból részben megalapozatlan, mivel az hiányos, illetve ellentétes a bíróság által lefolytatott bizonyítást érintő ügyiratok tartalmával. Az ítéleti tényállás [19] bekezdését a fellebbviteli főügyészség azzal indítványozta kiegészíteni, hogy a vádlott az övtáskájába a pénztárca és a kés mellé egy buborékfólia darabot is betett, ezzel összefüggésben a tényállás [25] bekezdéséből mellőzni kérte, hogy a vádlott a buborékfólia darabot útközben, a 309-es úton lévő buszmegálló szemeteséből vette magához.

[6] Ezen túlmenően a fellebbviteli főügyészség a történeti tényállás [21] és [22] bekezdését is helyesbíteni indítványozta a rendelkezésre álló bizonyítékok alapján. Az így kiegészített és helyesbített tényállást immár felülbírálatra alkalmasnak tartotta, amely a Be. 593. § (3) bekezdése alapján a másodfokú felülbírálat alapját képezheti. A Fővárosi Fellebbviteli Főügyészség álláspontja szerint a törvényszék indokolási kötelezettségének megfelelően eleget tett. Valamennyi, a tárgyalás anyagává tett bizonyítékot az iratok tartalmának megfelelően ismertette, azokat egyenként és összességükben is értékelte. Mérlegelő tevékenységéről számot adva indokát adta annak, hogy a vádlott ténybeli beismerő vallomása mellett mely bizonyítékokat fogadta el ítélezése alapjául. Számot adott arról is, hogy a terhelt egymásnak ellentmondó nyilatkozatai közül melyeket tartotta hitelt érdemlőnek. Ugyanakkor az elsőfokú bíróság – bár ítélete [117] bekezdésében utalt arra, hogy az objektív bizonyítékok közül figyelembe vette a biztonsági kamerafelvételek releváns adatait – adós maradt ezen adatok feltüntetésével, amely végső soron a tényállás megalapozatlanságához is vezetett. Ugyanis a kamerafelvételek és a kiértékelésükről szóló, 2023. augusztus 22. napján kelt 13000/699/2023.bü. számú jelentés alapján megállapítható, hogy a vádlott már 2023. augusztus 12. napja 02 óra 05 perctől – és nem 02 óra 15 perctől – követte (kb. 10 méterrel lemaradva) a sértettet, aki ekkor lassan haladt a cím7 úton a cím8 út felé. Az elsőfokú bíróság bizonyíték-értékelési tevékenysége egyebekben irathű, nyomon követhető és ésszerű, a formál logika szabályainak megfelel. A megállapított tényállásból a törvényszék okszerűen következtetett vádlott vádlott bűnösségére, a bűncselekmény minősítése ugyanakkor nem felel meg a büntető anyagi jog szabályainak.

[7] Álláspontja szerint azt a 3/2013. Büntető jogegységi határozatban írt szempontoknak megfelelően – az elkövetéshez használt eszközre, a támadott testtájékra és a szúrások erejére, valamint arra tekintettel, hogy a vérző sértett iránt a vádlott a támadást követően teljes közömbösséget mutatott – helyesen állapította meg a bíróság, hogy a vádlott szándéka sértettl sértett életének kioltására irányult, az ismertetett körülmények alapján pedig a vádlott kifejezetten kívánta a sértett halálát. Tévedett ugyanakkor a törvényszék, amikor az előre kitervelten történő elkövetés, mint minősítő körülmény megállapítását mellőzte. E körben a fellebbviteli főügyészség hangsúlyozta, hogy az elsőfokú ítélet [110] bekezdésében szereplő megállapítás, miszerint az indulati állapotba kerülő vádlott ölési szándékának kialakulása és a végrehajtása között pár perc telhetett csak el, illetőleg a [135] bekezdésben írtak, miszerint a vádlott az ölési szándék kialakulását követően a cselekményt pár percen

belül megvalósította, kifejezetten iratellenesek. Érvelése szerint az elsőfokú bíróság nem tulajdonított jelentőséget annak sem, hogy vádlott vádlott saját vallomása szerint is azért a tényállásban írt helyen támadt a sértettre, mert abban bízott, hogy cselekményét kamera nem rögzíti. Vagyis a vádlott kifejezetten olyan helyet választott az ölési cselekmény végrehajtására, ahol a lelepleződésére a legkevésbé sem kellett számítnia, ami pedig az ölési cselekmény végrehajtási helyének átgondolását és tudatos megválasztását támasztja alá. Továbbá a vádlott a kerékpárját – az elsőfokú bíróság szerint is – éppen azért hagyta hátra, mert az akadályozta volna a végrehajtani tervezett cselekmény során, majd a vádlott az általa tudatosan megválasztott helyszínen a sértettet az élet kioltására alkalmas és ahhoz tipikusan használt eszközzel közepes és ezt meghaladó erővel szúrta meg létfontosságú testtájékán, „tővig nyomva a kést”. A vádlott tehát a maga részéről a halálos eredmény bekövetkezése iránt mindent megtett, az csupán a szerencsés véletlennek (tanú3 hajnali munkába indulásának) és a szakszerű orvosi segítségnek köszönhetően maradt el. Az ölési cselekmény végrehajtását követően a vádlott az elkövetéshez használt késről a sértett vérért letörölte, majd visszament a kerékpárjáért, amivel a dunakeszi kompkikötőhöz hajtott, a kést egy buborékfóliába csomagolta (éppen azért, hogy a víz sodrása azt tovább vigye) és a Dunába dobta. Mindezen ismérvek alapján a fellebbviteli főügyészség egyértelműen megállapíthatónak látta, hogy a vádlott a cselekmény végrehajtását könnyítő és nehezítő körülményeket figyelembe vette, az elkövetés véghezvitelét követő, a bűncselekmény nyomainak eltüntetését célzó magatartása pedig kifejezetten céltudatos és tervszerű volt. A fentiekben kifejtettek alapján a fellebbviteli főügyészségi érvelés szerint vádlott vádlott cselekménye helyesen a Btk. 160. § (1) bekezdésébe ütköző és a (2) bekezdés a) pontja szerint minősülő előre kitervelten elkövetett emberölés büntette kísérletének minősül.

[8] A fellebbviteli főügyészség álláspontja szerint a büntetés kiszabása során az elsőfokú bíróság a bűnösségi körülményeket alapvetően feltárta, de azokat nem a valós súlyuknak megfelelően értékelte, ami a vádlottal szemben eltúlzottan enyhe büntetés kiszabásához vezetett. A súlyosabb jogi minősítésre figyelemmel a vádlottra irányadó középérték helyesen 15 év szabadságvesztésben határozandó meg, ezért a vele szemben kiszabott büntetés súlyosítása indokolt. Az irányadó 15 éves középértékhez közeli tartamú felemelését látta indokoltnak a fellebbviteli eljárásban. Az ítéletnek az egyszerűsített felülvizsgálat körébe tartozó rendelkezéseit a Fővárosi Fellebbviteli Főügyészség annyiban indítványozta megváltoztatni, hogy a cselekmény minősítésének megváltoztatása esetén a szabadságvesztés végrehajtási fokozata a Btk. 37. § (3) bekezdés a) pont ad) alpontja alapján, a törvény erejénél fogva fegyház. Az egyéb járulékos ítéleti rendelkezéseket a Fővárosi Fellebbviteli Főügyészség törvényesnek tartotta.

[9] A leírtak alapján azt indítványozta, hogy a Fővárosi Ítéltábla mint másodfokú bíróság a Budapest Környéki Törvényszék 16.B.89/2024/31. számú ítéletét a Be. 606. § (2) bekezdése alapján változtassa meg, a tényállás kiegészítését és helyesbítését követően vádlott vádlott cselekményét a Btk. 160. § (1) bekezdésébe ütköző és a (2) bekezdés a) pontja szerint minősülő előre kitervelten elkövetett emberölés büntettének minősítse, a vádlottal szemben kiszabott szabadságvesztés büntetést lényeges tartamban súlyosítsa, a Btk. 37. § (3) bekezdés a) pont ad) alpontja alapján a vádlottal szemben kiszabott szabadságvesztés büntetés végrehajtási fokozatát fegyházban határozza meg. Egyebekben az elsőfokú ítéletet helyben hagyására tett indítványt.

[10] A védő az ügyészi fellebbezésre és a fellebbviteli főügyészégi átiratra tett észrevételei között kifejtette, hogy álláspontja szerint az elsőfokú bíróság ítéletében a tényállást a rendelkezésre álló adatokból megalapozott ténybeli következtetést levonva, teljes körűen és helyesen állapította meg. Az ügyészség buborékfóliával és ezáltal az előre kiterveltséggel kapcsolatos álláspontját illetően az in dubio pro elvet hangsúlyozva rámutatott arra, hogy az voltaképpen feltételezésen alapul, így e körben a törvényszék álláspontját osztotta. Előadta továbbá, hogy az igazságügyi orvosszakértői véleményekben foglaltakkal ellentétben védence nem akarja negligálni a tettét, nem akar kitérni annak következményei alól sem. Önként jelentkezett a rendőrségen, ahol beismerte a bűncselekmény elkövetését, csupán az előre elterveltséget vitatja. Álláspontját tükrözi, hogy az elsőfokú ítéletben kiszabott büntetéssel szemben nem fellebbezett. A védő hangsúlyozta azt is, hogy a vádlott a családjával jó kapcsolatot ápol és maga a sértett is segítőkész emberként jellemezte. Utalt a védő a vádlott által a letartóztatása alatt tanúsított pozitív magatartásra is. Azzal kapcsolatban pedig, hogy a vádlottnak a sértettel kapcsolatos azon félelmei, hogy egyszer felgyújtja a házat, mennyire megalapozottak voltak, a védő előadta, hogy a sértett augusztusban egy általa okozott tűzben életét vesztette, a vádlott szülei csak a véletlennek köszönhetően maradtak életben. Mindezekre figyelemmel a védő az elsőfokú ítélet helybenhagyását indítványozta, mivel az azzal kiszabott szabadságvesztés tartama igazodik a vádlott által elkövetett bűncselekmény súlyához.

[11] A fellebbviteli nyilvános ülésen az ügyészség képviselője a fellebbviteli főügyészség átiratában foglaltakat maradéktalanul fenntartotta azzal a pontosítással, hogy az átirat utolsó oldalán tévesen került feltüntetésre a Btk. 160. § (1) bekezdésébe ütköző és a (2) bekezdés a) pontja szerint minősülő előre kitervelten elkövetett emberölés büntettének befejezett alakzata a kísérlet helyett. Kifejtette, hogy az elsőfokú ítélet részben megalapozatlan, mivel a megállapított tényállás hiányos és iratellenes, ami azonban a másodfokú eljárásban az átiratban írtaknak megfelelően kiküszöbölhető. Nyomatékosította, hogy tévedett a törvényszék, amikor az előre kiterveltség, mint minősítő körülmény megállapítását mellőzte. Döntő jelentőségűnek tartotta az elsőfokú bíróság által tett kifejezetten iratellenes megállapítást is, mely szerint az ölési szándék és a konkrét cselekmény között csak pár perc telhetett el, az ezzel kapcsolatos ügyészi átiratban írt álláspontot megismételte. Tekintettel pedig arra, hogy a vádlottat korábban is ítélték már el minősített emberölés büntette miatt, a törvényi minimumban kiszabott tartamú büntetés súlytalan, a minősítés megváltoztatására is tekintettel. Mindezekre tekintettel a történeti tényállás kiegészítése és pontosítása mellett az ítélet megváltoztatását indítványozta és a vádlott bűnösségét a Btk. 160. § (1) bekezdésébe ütköző és a (2) bekezdés a) pontja szerint minősülő előre kitervelten elkövetett emberölés büntettének kísérletében kérte megállapítani, továbbá értelemszerűen a vádlottal szemben kiszabott szabadságvesztés tartamának lényeges súlyosítását és a végrehajtási fokozat fegyházban történő meghatározását kérte.

[12] A vádlott védője az elsőfokú eljárás során tartott perbeszédében és az írásbeli észrevételében rögzítetteket maradéktalanul fenntartotta. Az ügyészi perbeszédben foglaltakra tekintettel hangsúlyozta, hogy a vádlott soha nem tagadta a terhére rótt cselekmény elkövetését, csupán az előre kiterveltséget vitatta. Utalt arra, hogy a cselekmény idején egyrészt a vádlott is zavarodott volt, azonban a sértett vitatható személyiségére is felhívta a

figyelmet, hozzátéve, hogy az elsőfokú bíróság megfelelően feltárta a vádlott személyi háttérét. Nyomatékosította, hogy az ügyészség álláspontjával szemben – melyre alapítottnan kérték a minősített emberölés büntetében megállapítani a vádlott bűnösségét – az, hogy a vádlott már eleve a buborékfóliával indult el otthonából mégpedig azért, hogy a sértett megölését követően a bántalmazó eszközt abba tekerve a Dunába hajítsa, nem nyert kétséget kizáró módon bizonyítást, így az a vádlott terhére nem értékelhető az in dubio pro reo elvnek megfelelően. Egyebekben utalt arra, hogy a sértett utóbb a vádlott által is hivatkozott, a sértetthez való viszonyát és a vele szemben táplált féltelmeit megalapozó esetben, egy saját maga által okozott tűzben vesztette életét, melynek a vádlott szülei is majdnem áldozatául estek.

[13] Az ügyészség képviselője viszonzásában utalt arra, hogy az ügyészség nem csupán a buborékfóliával kapcsolatban előadott hivatkozásuk alapján kérte az emberölés minősített esetének megállapítását, hanem egyéb, az fellebbviteli főügyészégi átiratban hosszasan részletezett indokok mentén is.

[14] Az ügyészség által bejelentett eltérő minősítés és a kiszabott büntetés súlyosítására irányuló fellebbezés folytán a Fővárosi Ítéltábla az elsőfokú ítéletet az azt megelőző bírósági eljárással együtt a Be. 590. § (1) és (2) bekezdése alapján teljes körűen felülbírált.

[15] A teljes körű felülbírálatra tekintettel a másodfokú bíróság vizsgálta az ügyben az eljárási szabályok megtartását, az ítélet megalapozottságát, a tényállásból levont jogi következtetések helyességét, az ítéletnek a bűnösség megállapítására, a bűncselekmény minősítésére, a büntetés kiszabására vonatkozó rendelkezéseit, valamint az indokolás helyességét.

[16] A felülbírálat során az ítéltábla megállapította, hogy az elsőfokú bíróság az eljárása során az eljárási szabályokat betartotta, eljárási szabálysértésre, ezen belül hatályon kívül helyezést eredményező abszolút vagy relatív eljárási szabálysértésre a jogosultak sem hivatkoztak.

[17] A törvényszék az előkészítő ülést a Be. LXXVI. fejezetében írt szabályok betartásával tartotta meg. Az előkészítő ülésen a vádlott felé intézett figyelmeztetések a jegyzőkönyv tanúsága szerint mindenre kiterjedőek voltak és mindenben megfeleltek a törvényi előírásoknak. Az előkészítő ülésen a vádlott a bűnösségét a vádirat szerinti minősített emberölés büntetése érdekében nem, csupán az emberölés alapesetében kísérletében ismerte el, a tárgyaláshoz való jogáról nem mondott le. Ezért a törvényszék a Be. 503. § (1) bekezdése alapján a vádról tárgyaláson határozott. Az előkészítő ülésen a törvényszék biztosította a jogosultak részére a bizonyítási indítványok előterjesztéséhez való jogát, melynek során a védő tanúk kihallgatására tett indítványt a sértett személyiségének feltárása érdekében, egyben kérte vádlott gyanúsított vallomásának kirekesztését a bizonyítékok

köréből, tekintettel arra, hogy védőként a kihallgatáson nem tudott részt venni és helyettes védőt sem rendeltek ki. Ezen túlmenően a vádiratban előterjesztett bizonyítási indítványokkal egyetértett azzal, hogy álláspontja szerint is elegendő egyes tanúk esetében csak a nyomozati vallomásuk felolvasása.

[18] Az elsőfokú bíróság a tényállást mérlegelési jogkörében állapította meg és rögzítette az ítélet [9]-[29] bekezdéséig. A tényállás megállapításához szükséges bizonyítási eljárást lefolytatta, ügyfelderítési és indokolási kötelezettségének eleget tett.

[19] A vádlott a tárgyaláson sajnálatát fejezte ki, bocsánatot kért hozzátéve, hogy a sértettel kapcsolatosan a korábbi tapasztalatai alapján félt attól, hogy egyszer részegen rájuk gyújtja a házat. Hivatkozott arra, hogy a rendőrségre is ő maga ment be, de a rendőrségen tett vallomásának egy része nem valós, mivel a cselekményt hirtelen felindulásból követte el a sértett agresszív magatartásának következtében. Utalt arra is, hogy a kést mindig magánál hordta étkezés céljából, továbbá azért is, mert többször érte őt támadás a kinézete miatt. A kés tehát nemcsak ez alkalommal volt nála. Előadása szerint a sértett megszúrását követően bepánikolt, a kést pedig egy szemetesből kivett fóliába tekerte, majd a Dunába dobta. Ezen túlmenően a biciklijét ott helyezte el, ahol mindig is szokta, más oka ennek nem volt.

[20] A törvényszék a tárgyaláson ismertette a vádlott nyomozás során tett gyanúsítotti vallomásait, továbbá tanúként hallgatta meg tanú3t, tanú4t, sértett1 sértettet, felolvasással tette a bizonyítási eljárás részévé tanú6, tanú7, tanú11, tanú8, tanú9, tanú10, tanú2 nyomozás során tett tanúvallomásait. Ismertette egyéb1 igazságügyi orvosszakértő véleményét, valamint a sértett vonatkozásában készült igazságügyi toxikológiai szakértői véleményt, szakértő1 és szakértő2 által jegyzett egyesített igazságügyi orvos- és elmeorvosszakértői véleményt és szakértő3 igazságügyi pszichológus szakértő véleményét. Ezen felül ismertette a helyszíni kihallgatásról készült videofelvételt és a helyszíni szemlekor készült fényképmellékleteket is a jogosultak elé tárta. Összességében tehát minden releváns okirati bizonyítékot szabályosan tett a bizonyítási eljárás részévé.

[21] Az elsőfokú bíróság az ítélet [30]-[100] bekezdéseiben vette számba, majd a [100]-[117] bekezdésig terjedően és értékelte az általa megvizsgált bizonyítékokat.

[22] Az elsőfokú bíróság tehát az általa számba vett bizonyítékok egyenkénti és összességében való értékelése és egybevetése alapján mérlegelési jogkörében fogadta el a vádlott védekezését.

[23] Az ítéltábla álláspontja szerint az elsőfokú bíróság mérlegelő tevékenysége okszerű és logikus, az általa megállapított tényállás helyes, nem ellentétes a bíróság által lefolytatott bizonyítást érintő ügyiratok tartalmával, az elsőfokú bíróság a megállapított tényekből további tényekre helyes következtetést vont le. Egyetértett azonban az ítéltábla a

Fővárosi Fellebbviteli Főügyészség átiratában írtakkal, miszerint a történeti tényállás [22] bekezdése a Be. 593. § (1) bekezdés a) pontja alapján akként pontosítandó az elsőfokú bíróság által is megvizsgált kamerafelvételek és a kiértékelésükről szóló jelentés alapján, hogy sértett1 sértett – helyesen - 02 óra 05 perckor indult el a cím7 úton a cím7 út- cím8 utca- cím6 cím9 utca által határolt sportpálya irányába, vádlott pedig tőle lemaradva ekkor, pár méter távolságban kezdte követni őt.

[24] A másodfokú bíróság tehát a Be. 593. § (1) bekezdés a) pontja alapján a tényállást a bizonyítást érintő ügyiratok tartalma alapján ennek megfelelően helyesbítette.

[25] Az ekként korrigált ítéleti tényállás azonban már megalapozott, mentes a Be. 592. § (1) és (2) bekezdésében írt hiányosságoktól, ezért azt a Fővárosi Ítéltábla a felülbírálata alapjául elfogadta.

[26] A Fellebbviteli Főügyészség átiratában írt, a buborékfólia származási helyével kapcsolatos hivatkozásra tekintettel a másodfokú bíróság hangsúlyozza, hogy a törvényszék az ítélet [115] bekezdésében kifejtette a bizonyítékokat mérlegelő tevékenysége nyomán kialakult ezzel kapcsolatos álláspontját, továbbá a buborékfóliával kapcsolatosan további megállapításokat tett az ítélet [132] bekezdésében. A cselekmény minősítése kapcsán ott rögzítettekkel is egyetértett a másodfokú bíróság, az e tárgykörben kifejtettek zárt logikai lánc mentén haladnak, a törvényszék e körben végzett mérlegelése nem helytelen, nem kifogásolható, a logika szabályainak megfelel.

[27] A Be. 591. § (1) bekezdésében foglaltak szerint a másodfokú bíróság a határozatát az elsőfokú bíróság által megállapított tényállásra alapítja, kivéve, ha az elsőfokú bíróság ítélete megalapozatlan, illetve a fellebbezésben új tényt állítottak vagy új bizonyítékokra hivatkoztak és ennek alapján a másodfokú bíróság bizonyítási eljárást folytat le. Az ügyész a fellebbezésében új tényre, új bizonyítékokra nem hivatkozott, az ügy előrevitelét szolgáló és az elsőfokú bíróság által vizsgált bizonyítékokon túli bizonyítékokra vonatkozó bizonyítási indítványt nem terjesztett elő, ezért az ügyésznek a bizonyítékok újraértékelésére, a tényállás felülmérlegelésére és ezen keresztül eltérő tényállás megállapítására irányuló fellebbezés eredményre nem vezethetett.

[28] Az elsőfokú bíróság a ténybíróság, feladata és kötelessége, hogy a vád tárgyává tett tények szempontjából lényeges bizonyítékokat hiánytalanul, egyenként és összességében értékelje, amelynek eredményeként az ítéletben a vád tárgyává tett cselekmény történeti tényállását, valamint az elkövető személyével összefüggő, a cselekményére kiható, azt befolyásoló tényeket megállapítsa.

[29] A másodfokú bíróság a törvényi rendelkezésekből következően nem értékelheti az elsőfokú bíróságtól eltérően a bizonyítékokat, amennyiben az ítélet egyébként

megalapozott és új bizonyíték nem merült fel, mivel az a Be. 593. § (2) bekezdésében írt felülmérlegelés tilalmába ütközne.

[30] Az ítéltábla álláspontja szerint a hivatkozott törvényi kötelezettségének a törvényszék maradéktalanul eleget tett, az általa megállapított tényállás alapján okszerűen következtetett a vádlott bűnösségére.

[31] A vádlott terhére rótt élet elleni bűncselekmény eltérő minősítése érdekében előterjesztett ügyészi fellebbezés nem alapos.

[32] A törvényszék a vádlott terhére rótt cselekmény minősítésével kapcsolatos álláspontját az ítélet [118]-[138] bekezdéséig rögzítette. Ennek során a vádlott élet, testi épség elleni cselekménye minősítésekor a 3/2013. Büntető jogegységi határozatban rögzítettek maradéktalan figyelembe vételével járt el, vizsgálva, hogy jelen esetben emberölés kísérletét, vagy életveszélyt okozó testi sértés büntettének befejezett alakzatát kell-e megállapítania, amennyiben pedig emberölés büntette megállapításának van helye, annak alap- vagy minősített esete valósult-e meg. Helyesen rögzítette a törvényszék, hogy a terhelt elkövetéskori tudattartalmáról csak számos alanyi és tárgyi tényező vizsgálatát követően lehet megalapozottan dönteni. A törvényszék ezen tárgyi és alanyi tényezőket körültekintően vette számba és vizsgálta, ennek eredményét az ítélet [121]-[123] bekezdésében rögzítette, és a konkrét esetben a szubjektív tényezők elemzésének figyelembe vételével megállapított tényállás alapján megalapozottan foglalt állást akként, hogy a vádlottban az emberölésre irányuló szándék kialakulásában a sértettel szembeni, a vádlott terhére rótt cselekmények elkövetését megelőzően is fennálló ellenérzés, a szeszes ital fogyasztása és a kedvezőtlen pszichés állapot voltak azon tényezők, melyek elősegítették a vádlott indulatainak feltörését és gyengítették a vádlottnál józan állapotban meglévő gátakat, miután a családját sértegető és fenyegető sértettel a dohánybolt előtt verbális konfliktusba keveredve indulatba jött. Az ölési cselekményét egyenes szándékkal valósította meg, a sértett halálát kívánta, nem csupán belenyugodott abba. Erre utal az elkövetés eszköze, a támadott testtájék és a vádlott elkövetés utáni magatartása.

[33] A fellebbviteli bíróság álláspontja is az, hogy a 3/2013 Büntető jogegységi határozat szempontjainak figyelembe vételével az irányadó tényállás alapján nem állapítható meg ítéleti bizonyossággal az előre kitervelt emberölés büntette kísérletének elkövetése. A törvényszék helyesen minősítette a vádlott cselekményét a Btk. 160. § (1) bekezdésébe ütköző emberölés büntette kísérletének.

[34] Utal arra a másodfokú bíróság, hogy a törvényszék állásfoglalása megfelel a többek között az EBH2013.B.7. számú döntésben rögzített elvi álláspontnak is, miszerint az előre kiterveltség nem egyszerűen az ölési szándék átgondolását, hanem többet: a véghezvitel előregondolását jelenti, ami által az ölési szándék eltökéltté válik. Egyebekben az ítéltábla az ügyészégi álláspontra tekintettel hivatkozik a BH1999.436. eseti döntésben rögzítettekre is,

mely szerint az emberölés előre kiterveltségét a tervszerűség és céltudatosság jellemzi, amelynél a cselekmény előre átgondolása nem köthető meghatározott időtartamhoz. Jelen esetben azonban ez a fajta tervszerűség és céltudatosság a vádlott vonatkozásában a megállapított és a felfülbírálattal alapjául szolgáló tényállás alapján nem állapítható meg még annak ellenére sem, hogy a vádlott sértett után indulásának időpontja helyesbítésre került a másodfokú bíróság által.

[35] A büntetés súlyosítása érdekében bejelentett ügyészi fellebbezés alapos.

[36] A büntetés kiszabása körében a törvényszék az ítélet [140]-[143] bekezdésében teljes körűen vette számba a bűnösségi körülményeket. Helyesen értékelte nyomatékos enyhítő körülményként a vádlott javára azt, hogy saját elhatározásából ment el a rendőrségre és jelentette fel magát, egyben bűnösségére is kiterjedő beismerő vallomást tett. A javára szolgál továbbá a megbánó magatartása és az, hogy a sértett megbocsátott neki. Megalapozottan foglalt állást a törvényszék akként, hogy a jelen ügyben a cselekmény elkövetése óta bekövetkezett 2 éves időmúlás kisebb súllyal vehető figyelembe, tekintettel arra, hogy a 15 éves elévülési időt messze nem közelíti meg, ezzel együtt azonban enyhítő körülményként kellett figyelembe venni, hogy a vádlott ezen idő alatt a legsúlyosabb kényszerintézkedés, a letartóztatás hatálya alatt állt. Egyetértett a másodfokú bíróság azzal is, hogy a kísérleti szakban maradása a cselekménynek jelen esetben nem értékelhető nyomatékos enyhítő körülményként a vádlott javára, figyelemmel arra, hogy a vádlott a cselekményt a maga részéről befejezte, a megszűrt és a vádlott számára is nyilvánvalóan ittas állapotban lévő sértettet a földön fekvő helyre fektette (befejezett kísérlet). A közvetlen életveszélyes állapotban lévő sértett életben maradása kizárólag annak volt köszönhető, hogy a hajnali órában munkába induló tanú3 felfigyelt rá, mentőt hívott és ebből kifolyólag sértett gyors és szakszerű orvosi ellátásban részesülhetett (közeli kísérlet). Súlyosító körülmény azonban az, hogy a vádlott önhibából eredő ittas állapotban követte el a terhére rótt bűncselekményt és a vádlott büntetett előélete. A vádlottat korábban minősített emberölés miatt hosszú szabadságvesztésre ítélték, kriminológiai értelemben különös visszaeső, a terhére rótt cselekmény társadalomra veszélyessége kiemelten nagy, és igen magas a személyében rejlő társadalomra való veszélyesség is.

[37] A törvényszék indokoltan szabott ki a vádlottal szemben a Btk. 34. és 36. §-a alapján határozott ideig tartó szabadságvesztést, azonban az irányadó középmértékben, vagyis 10 évben meghatározott szabadságvesztés tartama indokolatlanul alacsony, nem alkalmas a büntetési célok elérésére. Az 1989-es születésű, így fiatalnak mondható vádlott már volt büntetve minősített emberölés büntette miatt, a vele szemben jogerősen kiszabott 10 év 6 hónap fegyházbüntetéséből 2016. augusztus 20. napján szabadult kedvezményrel, a feltételes szabadsága 2018. szeptember 26. napján, tehát jelen ügy tárgyát képező cselekmény elkövetése előtt „csupán” 5 évvel telt el. Ez a körülmény a másodfokú bíróság álláspontja szerint mindenképpen a kiszabott szabadságvesztés büntetés tartamának emelését indokolja még a feltárt és a törvényszék által megfelelően értékelt enyhítő körülményeket is szem előtt tartva. Ezért az ítéltábla a szabadságvesztés tartamát 12 évre súlyosította. Ez a büntetés áll arányban a vádlott terhére rótt bűncselekmény és a vádlott személyiségében rejlő társadalomra való veszélyességgel, és alkalmas arra, hogy a vádlottat és másokat is visszatartsa ilyen bűncselekmény elkövetésétől.

[38] Az ítélet egyéb rendelkezései törvényesek.

[39] Az ítéltábla a Btk. 92. §-a alapján a vádlott által az elsőfokú ítélet kihirdetésétől a másodfokú ítélet meghozataláig letartóztatásban töltött időt a kiszabott szabadságvesztésbe beszámítani rendelte. Emellett a fellebbviteli bíróság a Be. 574. § (1) bekezdése alapján kötelezte a vádlottat a másodfokú eljárásban a kirendelt védő díjával felmerült büntügyi költség viselésére.

[40] Mindezekre tekintettel a Fővárosi Ítéltábla a Budapest Környéki Törvényszék ítéletét a Be. 606. § (1) bekezdése alapján a rendelkező részben írtak szerint megváltoztatta, egyéb rendelkezéseit pedig a Be. 605. § (1) bekezdése alapján helybenhagyta.

Budapest, 2026. január 21.

Dr. Török Zsolt s.k.

a tanács elnöke

Dr. Belovai Henriette s.k.

Dr. Szabó Éva s.k.

előadó bíró

bíró

A Budapest Környéki Törvényszék 16.B.89/2024/31. számú ítélete a Fővárosi Ítéltábla mint másodfokú bíróság 6.Bf.280/2025/18. számú ítéletében írt változtatással 2026. január 21. napján jogerőre emelkedett és végrehajthatóvá vált.

Budapest, 2026. január 21.

Dr. Török Zsolt s.k.

a tanács elnöke

..